

hovedet ejede Forudsætninger til at overskue og bedømme, kendte hun nu tilbunds; og hun lod sig i Øjeblikke som disse ikke længer bedrage af Kærlighedens Trang til at smykke og bekranse. Hun vidste nu, at han i al sin Naturkraft var et Menneske uden Lidenskab, uden Selvopholdelsesdrift, eller rettere: at han kun besad Lidenskabens negative Egenskaber, dens kolde Natside: Trodsen, Selviskhed, Hævn-gerrigheden, men ikke dens stormende Higen, ikke dens uovervindelige Længsel, ikke dens hærdende og lutrende Glød og Flamme.

Var det da ikke haabløst at fortsætte Kampen? ... Naar hun tænkte paa, hvor meget han trods alle hendes Bønner om Aabenhed og Tillid endnu stadig hemmeligholdt for hende; hvor lidt hun til Tider vidste om, hvad han foretog sig, hvad han tænkte paa, hvad der optog ham, — hun maatte da spørge sig selv, om det nogensinde vilde kunne lykkes ham blot at overvinde dette skjulte, til-lukkede og troløse i sin Karakter, der havde voldt hende saa megen Pine. Hun havde i den senere Tid ofte maattet mindes, hvordan han engang halvt for Spøg havde sammenlignet sig med hin Børneæventyrets Bakketrold, der var krøben op gennem en Muldvarpetue for at leve mellem denne Verdens Børn men daarlig taalte Solens Lys og idelig af Frygt tyede tilbage til sit lille Jordhul. Hun vidste nu, at der var en dybere Selverkendelse